

ปัจจัยที่มีผลต่อจำนวนนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียที่เข้ามาท่องเที่ยวใน จังหวัดสงขลา

อรยา รัตนพันธ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโครงสร้างและลักษณะของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียที่เข้ามาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา และเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา โดยปัจจัยที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา คือ รายได้ของนักท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายอัตราเงินเฟ้อ โดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 – 2553 ผลการศึกษาพบว่า

1. แนวโน้มของจำนวนนักท่องเที่ยวเข้าสู่จังหวัดสงขลาเพิ่มขึ้น ซึ่งประเทศมาเลเซียเป็นประเทศที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวเข้าสู่จังหวัดสงขลามากที่สุด
2. รายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวประเทศมาเลเซีย มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาเที่ยวจังหวัดสงขลา
3. ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาของนักท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้าม กับจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา
4. อัตราเงินเฟ้อของประเทศมาเลเซีย มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

คำสำคัญ : นักท่องเที่ยวจากมาเลเซีย

บทนำ

ปัจจุบันการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจของโลก และมีการเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว สำหรับประเทศไทยเป็นรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทย และนักท่องเที่ยวต่างประเทศ ถือว่าเป็นกระตุ้นเศรษฐกิจที่สำคัญ มีบทบาทสูงเป็นอย่างยิ่งในการนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจ โดยสามารถทำรายได้อันดับหนึ่ง เมื่อเทียบกับสินค้าส่งออกอื่นๆ และยิ่งไปกว่านั้นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังก่อให้เกิดการกระจายรายได้ กระตุ้นการผลิต การจ้างงาน สร้างอาชีพและความสามารถในการปรับดุลชำระเงินของประเทศดีขึ้นอีกด้วย สำหรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย นอกจากจะเน้นให้นักท่องเที่ยวต่างประเทศเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยแล้วนักท่องเที่ยวชาวไทย ก็ควรส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย ให้มากขึ้นอีกด้วยทั้งนี้ยังช่วยสกัดกั้นไม่ให้เงินตราไหลออกนอกประเทศ และยังเป็นการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทยมิให้เสื่อมเลือนหายหรือถูกรบงกช และยังเป็นการสร้างจิตสำนึกและความภาคภูมิใจในความเป็นคนไทยของคนต่างชาติได้อย่างดีอีกด้วย

สถานการณ์การท่องเที่ยวในปัจจุบันพบว่าเกิดภาวะชบเซาจากเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่เกิดขึ้นเป็นระยะๆ ซึ่งบางครั้งลุกลามและเกิดกระแสข่าวลือเกี่ยวกับการก่อความไม่สงบและการลอบวางระเบิดในอำเภอหาดใหญ่ ส่งผลให้นักท่องเที่ยวไม่มั่นใจในความปลอดภัย และมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเดินทางโดยใช้ระยะเวลาพักค้างแรมสั้นลง และเดินทางแบบเช้าไปเย็นกลับมาก ส่งผลกระทบต่อ การผลิตภาคอุตสาหกรรมอื่นๆ ภาคการบริโภค การส่งออกและการลงทุน รวมทั้งอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวก็ถดถอยลงอย่างมาก ดังนั้นรัฐบาลจึงได้สนับสนุนอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้เป็นอุตสาหกรรมหลักเพื่อแก้ไขปัญหาเร่งด่วน โดยหวังให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นประโยชน์ในการฟื้นฟูระบบเศรษฐกิจและเป็นการกระตุ้นให้เกิดภาวะเศรษฐกิจของจังหวัด

สงขลาเป็นจังหวัดทางภาคใต้ของประเทศไทย มีพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับที่ 27 ของจังหวัดทั้งหมดในประเทศไทย และเป็นอันดับที่ 3 ของภาคใต้ โดยมีพื้นที่มากกว่า 7,393 ตารางกิโลเมตร

เนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและเป็นเมืองท่าที่สำคัญของประเทศไทย ที่มีการติดต่อค้าขายกับชาวต่างชาติเป็นเมืองชายทะเลที่มีทะเลสาบอันเป็นที่พำนักของธรรมชาติ พรั่งพร้อมไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ มีการคมนาคมที่สะดวก และมีนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียมาเยี่ยมเยือนเป็นจำนวนมาก มีรายงานว่านักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยว จังหวัดสงขลาในปี พ.ศ. 2554 ถึง 2,163,554 คน

แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลานอกจากเป็นแหล่งท่องเที่ยวในธรรมชาติทางทะเลแล้ว สงขลายังมีแหล่งท่องเที่ยวทางบกอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวเมืองโบราณสถานและโบราณวัตถุอยู่มากมายให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาค้นคว้า ตลอดจนพัฒนาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวได้ศึกษาประวัติศาสตร์ความเป็นมาของไทย นอกจากนี้ยังมีศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนการละเล่น ภาษาที่เป็นเอกลักษณ์ จนทำให้จังหวัดสงขลามีแหล่งท่องเที่ยวมากมาย เช่น แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทะเล น้ำตก รวมทั้งสถานที่ท่องเที่ยวทางโบราณสถานที่สำคัญของภูมิภาค ดังคำขวัญของจังหวัดที่ว่า “นกน้ำเพลินตา สมิหลาเพลินใจ เมืองใหญ่สองทะเล เสน่ห์สะพานป๋า ศูนย์การค้าแดนใต้”

การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อความสนุกสนาน หรือ เพื่อการศึกษา การท่องเที่ยวสามารถแบ่งเป็น 4 ประเภทได้ดังนี้

1. การท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นการท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนเกษตรกรรมสวนสมุนไพร ฟาร์มปศุสัตว์ และสัตว์เลี้ยงรวมถึงแหล่งเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำต่างๆ
2. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ คือ การเดินทางไปในสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นแหล่งทรัพยากรทางธรรมชาติ
3. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นการท่องเที่ยวและเยี่ยมชมสถานที่แสดงถึงความเป็นวัฒนธรรม เช่น การชมสถานโบราณวัตถุ โบราณสถาน ปราสาท พระราชวัง วัด ประเพณี รวมถึงวิถีการดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละยุคสมัย

4. การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ คือ การรูปแบบการท่องเที่ยวที่ผสมผสานในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ หรือแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ โดยมีกิจกรรมเพื่อการรักษาสุขภาพเป็นกิจกรรมสำคัญของการท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยวสปา
5. การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ เช่น การเดินทางไปเยี่ยมเยียนลูกค้า หรือ ดูผลงานและได้ไปท่องเที่ยวในท้องถิ่นนั้นๆ ประมาณ 1-2 วัน

นักท่องเที่ยว หมายถึง ผู้ที่เดินทางจากหนึ่งไปยังอีกหนึ่ง จะภายในหรือภายนอกประเทศก็ได้ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ หมายถึง นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาเที่ยวในประเทศไทย
2. นักท่องเที่ยวภายในประเทศ หมายถึง นักท่องเที่ยวที่เป็นชาวไทยหรือต่างชาติที่มีถิ่นที่อยู่ภายในประเทศไทย เดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ภายในประเทศไทย

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งกระทำเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดจากกิจการงานประจำ องค์การสหประชาชาติในคราวประชุมว่าด้วยการเดินทาง และท่องเที่ยว ณ กรุงโรม ช่วงปี พ.ศ. 2506 ได้ให้นิยามของการท่องเที่ยวไว้ว่า หมายถึง กิจกรรมที่มีเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องอยู่ 3 ประการ ได้แก่ ต้องมีการเดินทาง ต้องมีสถานที่ปลายทางที่ประสงค์จะไปเยี่ยมเยือน และต้องมีจุดหมายของการเดินทาง สำหรับจุดหมายของการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวต้องมีใช่เพื่อการประกอบอาชีพ และไปอยู่ประจำ แต่ไปเป็นเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างต่อไปนี้คือ พักผ่อนในวันหยุด วัฒนธรรมหรือศาสนา การศึกษา การกีฬา และบันเทิง ชมประวัติศาสตร์ และความสนใจพิเศษ งานอดิเรก เยี่ยมเยือนญาติมิตร วัตถุประสงค์ทางธุรกิจ และการเข้าร่วมประชุม หรือสัมมนา

ปัจจุบันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจของโลก เนื่องจากมีส่วนสำคัญ ในการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวกลายเป็นสินค้าหลักในหลายประเทศ เป็นแหล่งรายได้เงินตราต่างประเทศที่สำคัญ ส่งเสริมการ

พัฒนาท้องถิ่น และสร้างอาชีพให้ประชาชนจำนวนมาก หลายประเทศจึงถือเป็นนโยบายให้การส่งเสริมอย่างจริงจัง

จากที่กล่าวข้างต้นทำให้ ผู้วิจัยเห็นว่าน่าที่จะต้องการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อจำนวนนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซีย ที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา โดยปัจจัยที่สนใจศึกษาคือ โครงสร้างและลักษณะของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียที่เข้ามาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา และศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คาดว่าจะประโยชน์ต่อหน่วยงานรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ในประเทศไทย และผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในการวางแผนกลยุทธ์ทางการตลาดเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ และเกิดการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาโครงสร้างและลักษณะของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียที่เข้ามาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อจำนวนนักท่องเที่ยว โดยศึกษาเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียที่เดินทางมาจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ. 2539 – 2553

สมมติฐานของการศึกษา

1. รายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวประเทศมาเลเซีย มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา
2. ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาของนักท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้ามกับจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

3. อัตราเงินเฟ้อของประเทศมาเลเซีย มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา

ทบทวนวรรณกรรม

อัญชฎา หรินทรเวช (2541) ศึกษาแนวทางการพัฒนาเมืองท่องเที่ยว และการค้าชายแดน กรณีศึกษาภิบาลแม่สาย วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาลักษณะทางกายภาพ เศรษฐกิจ สังคม และศักยภาพของพื้นที่ในด้านการค้า และการท่องเที่ยว เพื่อจะได้ทราบถึงแนวโน้มการขยายตัวของเมืองในอนาคต จากการศึกษาพบว่า การใช้ประโยชน์ที่ดินของสุขาภิบาลส่วนใหญ่เป็นที่พักอาศัย ชนบทเกษตรกรรม และการค้า พาณิชยกรรม สำหรับสถานการณ์การค้าชายแดน และการท่องเที่ยวในช่วงปี พ.ศ. 2535 – 2540 มีส่วนสำคัญทำให้สภาพเศรษฐกิจ สังคมของสุขาภิบาลแม่สาย มีอัตราการขยายตัวในอัตราที่เพิ่มสูงขึ้นกว่าเดิม กล่าวคือ การค้าชายแดนมีสภาพดีขึ้นในแต่ละปีมีมูลค่าการค้าเกิน 1,000 ล้านบาท ซึ่งมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นมาโดยตลอดและต่อเนื่องทุกปี ในด้านการท่องเที่ยวพบว่า ในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวที่ด้านการค้าชายแดนและต่อเนื่องทุกปี ในด้านการท่องเที่ยว ในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวที่ด้านการค้าชายแดนแม่สาย ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของสุขาภิบาลแม่สายในอัตราที่เพิ่มสูงขึ้นทุกปี สร้างรายได้ให้กับสุขาภิบาล แม่สายเป็นจำนวนมาก ศักยภาพที่ส่งผลให้สุขาภิบาลแม่สายมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว ได้แก่ ศักยภาพด้านที่ตั้งความมั่นคงของประเทศ โครงสร้างพื้นฐาน เศรษฐกิจการค้าชายแดนและการท่องเที่ยว ปัจจัยเกื้อหนุนให้เกิดการขยายตัวด้านการค้าชายแดน และการท่องเที่ยวแล้ว ยังมีผลให้สุขาภิบาลแม่สายมีโอกาสสำคัญ ได้แก่ ศูนย์กลางคมนาคมระหว่างประเทศ การเป็นเมืองหน้าด่าน ประตูการค้าชายแดน การขยายการท่องเที่ยว การเชื่อมโยงการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน การขยายฐานการผลิตด้านการเกษตร และอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกในอนาคตอีกด้วย การขยายตัวของสุขาภิบาลแม่สายได้ส่งผลให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจ และสังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านกายภาพ สังคม วัฒนธรรม ส่งผลกระทบต่อโครงสร้างของเมืองทำให้เกิดปัญหามากมายอาทิเช่น การจราจร

คับคั่ง การระบายน้ำทำให้เกิดน้ำท่วมขัง การกำจัดขยะมูลฝอย เป็นต้น การศึกษาครั้งนี้เพื่อให้
สุขาภิบาลแม่สายสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นให้คลี่คลาย และต้องไม่เกิดปัญหาใหม่ เพื่อเป็นการ
ส่งเสริม การพัฒนาเมืองที่สอดคล้องกับสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นใน

มะรุดีน ปะสุ (2542) ศึกษาการดำเนินธุรกิจส่งออกตามแนวชายแดนไทย-มาเลเซีย
วัตถุประสงค์ ศึกษาสภาพปัจจุบันของธุรกิจการส่งออกตามแนวชายแดนไทย-มาเลเซีย รูปแบบการ
บริหารธุรกิจการส่งออก และเสนอแนะนโยบายการปรับปรุงธุรกิจการส่งออก จากการศึกษาพบว่า

1. สภาพปัจจุบันของการดำเนินธุรกิจส่งออกตามแนวชายแดนไทย - มาเลเซีย แบ่ง
ออกเป็น 2 ส่วน คือ การค้ากับประเทศที่สาม โดยผ่านประเทศมาเลเซียไปลงเรือที่ท่าเรือปีนัง และ
การค้ากับประเทศมาเลเซียโดยตรง ซึ่งมีสินค้าที่ส่งออก 4 อันดับแรก ได้แก่ ผลไม้ ยางพารา ปลา
สดและหมีกึ่งสำเร็จรูป สินค้าที่มีการลักลอบส่งออก ได้แก่ ไข่ กระบือ ผัก เสื้อผ้า ผลิตภัณฑ์
พลาสติก มูลค่าการค้าชายแดนในช่วง 8 เดือนแรกของปี พ.ศ.2541 มีมูลค่าลดลงร้อยละ 36.8
เนื่องจากประเทศมาเลเซียประสบปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ ส่วนแนวโน้มการส่งออก คาดว่ามีแนวโน้ม
ดีขึ้นจากนโยบายการแก้ปัญหาของรัฐบาล

2. ลักษณะทั่วไปของธุรกิจพบว่า การบริหารงานนั้นครึ่งหนึ่งมีการบริหารงานแบบเจ้าของ
คนเดียว และห้างหุ้นส่วน และดำเนินงานในรูปแบบบริษัท โดยมีการบริหารงานโดยผู้ประกอบการ

3. ความคิดเห็นของภาครัฐ และเอกชนในการปรับปรุงการดำเนินธุรกิจส่งออกตามแนว
ชายแดนไทย - มาเลเซีย การกำหนดนโยบายส่งเสริมการค้า จะช่วยลดต้นทุนการจัดตั้งเขตส่งออก
เพื่อลดขั้นตอนพิธีการทางศุลกากรที่เป็นอุปสรรคต่อการส่งออก หรือก่อให้เกิดความล่าช้าในการ
ดำเนินงาน

ปริญญ์ อภิวงค์วาร (2548) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยววัฒนธรรมใน
จังหวัดเชียงใหม่ของนักท่องเที่ยวชาวไทยโดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการ
ท่องเที่ยววัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ ใช้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเป็น
นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยววัฒนธรรมในจังหวัดเชียงใหม่ โดยการสุ่มตัวอย่างแบบ
บังเอิญ จำนวน 109 ตัวอย่าง สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นได้ใช้วิธีการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล

โดยการออกแบบสอบถาม พบว่าลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยววัฒนธรรม พบว่ามีเพศชายและหญิง ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันโดยนักท่องเที่ยวมีอายุเฉลี่ย 29.83 ปี และส่วนใหญ่มีสถานภาพโสดมีอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัวมากกว่าอาชีพอื่น ๆ สำหรับระดับการศึกษาพบว่ามี การศึกษาในระดับปริญญาตรีมากที่สุด ส่วนระดับรายได้เฉลี่ยต่อหัวคือ 20,205.12 บาท สำหรับ แหล่งข้อมูลที่สำคัญที่นักท่องเที่ยวใช้ในการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยว คือ เพื่อน ญาติและคน รู้จัก พฤติกรรมการท่องเที่ยววัฒนธรรมในจังหวัดเชียงใหม่ของนักท่องเที่ยวชาวไทยนั้น พบว่า นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านบรรยากาศ สภาพภูมิอากาศ การมาท่องเที่ยววัฒนธรรม และการมาท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติ ตามลำดับ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อจำนวนนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียที่เข้ามาท่องเที่ยวจังหวัด สงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2539 ถึงปี พ.ศ.2554 ข้อมูลที่ใช้ศึกษาเป็นข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) มีลักษณะเป็นอนุกรมเวลา (Time series data) ซึ่งรวบรวมได้จากรายงานข้อมูลสำนักงานการ ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative analysis) โดยสร้างแบบจำลอง ทางเศรษฐมิติ (Econometrics) ในรูปแบบการถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple regression analysis) ทำ การประมาณค่าสัมประสิทธิ์ โดยใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary least squares)

ผลการวิจัย

การศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อจำนวนนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัด สงขลา เพื่อหาขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระต่างๆ ได้แก่ จำนวนนักท่องเที่ยว รายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวจากประเทศมาเลเซีย ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ของนักท่องเที่ยว และอัตราเงินเฟ้อของประเทศมาเลเซีย โดยพิจารณาจากค่าที่ได้ทางสถิติ จาก การศึกษาพบว่า

รายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวประเทศมาเลเซียมีความสัมพันธ์กับ จำนวนนักท่องเที่ยว ชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานที่ตั้งไว้

ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาของนักท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์กับ จำนวน นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ไปในทิศทางตรงกันข้าม ซึ่ง เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อัตราเงินเฟ้อของประเทศมาเลเซีย มีความสัมพันธ์กับ จำนวนนักท่องเที่ยวชาว ต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ไปใน ทิศทางเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปและวิจารณ์ผล

ผลการศึกษาพบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัด สงขลา รายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวประเทศมาเลเซีย ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการท่องเที่ยวจังหวัด สงขลาของนักท่องเที่ยว และอัตราเงินเฟ้อของประเทศมาเลเซีย มีความสัมพันธ์ในทิศทาง เดียวกันกับจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา โดยถ้า กำหนดให้ปัจจัยอื่นคงที่

รายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวประเทศมาเลเซีย เพิ่มขึ้น 1 ล้านบาท จะส่งผลกระทบต่อ จำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา เพิ่มขึ้น 109.44 คน ในทางตรงข้าม ถ้ารายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยวประเทศมาเลเซีย ลดลง 1 ล้านบาท จะส่งผล กระทบต่อจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทาง มาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา 109.44 คน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 หรือด้วยความเชื่อมั่นร้อยละ 99

ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาของนักท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์กับ จำนวนนักท่องเที่ยว ชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ไปในทิศทางตรงกันข้าม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อัตราเงินเฟ้อของประเทศมาเลเซีย มีความสัมพันธ์กับ จำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษา ปัจจัยที่จะมีผลต่อการเดินทางเข้ามาของนักท่องเที่ยว พบว่าปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการเดินทางเข้ามาของนักท่องเที่ยว ได้แก่ รายได้ของนักท่องเที่ยว รองลงมาคือ ค่าเงิน อย่างไรก็ตาม ในส่วนของมาเลเซีย รายได้เป็นปัจจัยสำคัญ นอกจากนี้ สถานการณ์ที่กระทบกับความเชื่อมั่น และเหตุการณ์ความไม่สงบยังมีผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวทั้งภาคใต้

นอกจากนี้ปัจจัยบวก ด้านศักยภาพที่แตกต่างกันระหว่างภาคใต้ ทำให้กลุ่มนักท่องเที่ยวแยกเป็นคณะกลุ่ม ดังนั้นแนวทางการพัฒนาสามารถทำในลักษณะเชื่อมโยงได้มากขึ้น

1. การยกระดับการท่องเที่ยวของจังหวัดสงขลาเนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ในจังหวัดสงขลา มีความแตกต่างทั้งในด้านจำนวนนักท่องเที่ยว โดย

- พัฒนาคุณภาพ/มาตรฐานของการบริการเพื่อรักษาระดับราคา
- กำหนดมาตรฐานด้านการบริการ การโรงแรม และสร้างมาตรฐานการบริการและโรงแรม

ในบางพื้นที่

2. การพัฒนาบุคลากร

- โดยอาศัยความร่วมมือระหว่างภาครัฐกิจและสถาบันการศึกษามากขึ้น
- ให้สถาบันการศึกษาจัดหลักสูตรให้ตรงกับความต้องการของภาครัฐกิจ มากขึ้น

3. การพัฒนาการท่องเที่ยวเชื่อมโยงมืองฝั่งอันดามันและจังหวัดสงขลา โดยการเพิ่มเส้นทาง
การเดินทางที่เชื่อมโยงระหว่างกัน

4. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวโดยให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น โดยสร้างเป็นเครือข่าย

5. การเพิ่มค่าใช้จ่ายต่อหัวของนักท่องเที่ยว โดย

- จัดกิจกรรม / สร้างมูลค่าเพิ่มของการจัดกรุ๊ปทัวร์ โดยส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสาระ

(Study and travel)

- ส่งเสริมการจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึกที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดสงขลา โดยต่อ
ยอดการตลาดสินค้า OTOP ที่ได้มาตรฐาน ไปสู่ตลาดในแหล่งท่องเที่ยวมากขึ้น

6. การพัฒนาควมแตกต่างพื้นที่ที่มีความแตกต่างในการท่องเที่ยว โดยเฉพาะพื้นที่ท่องเที่ยว
ธรรมชาติ ควรมีแผนกำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวที่เหมาะสม และมุ่งพัฒนาไปสู่นักท่องเที่ยวที่มี
คุณภาพมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, กรมการท่องเที่ยว. ข้อมูลสถิตินักท่องเที่ยว. ค้นเมื่อ 27 มกราคม
2556, จาก <http://www.tourism.go.th>

ข้อมูลอัตราเงินเฟ้อและรายได้ต่อหัวของประชากรของประเทศมาเลเซีย. ค้นเมื่อ 25 มีนาคม 2556,
จาก <http://www.indesmundi.com/Malaysia/Economy>

จีรพร แซ่หลี. (2553). ปัจจัยที่มีผลต่อจำนวนนักท่องเที่ยวชาวเยอรมันที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย
ไทย. สารนิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง

นิคม จารุมณี. (2544). การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรม (พิมพ์ครั้งที่ 2).

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

มงคล ฤทธิ์พรณรงค์. (2548). ปัจจัยที่มีผลต่อจำนวนนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ. สารนิพนธ์

เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ธนาคารแห่งประเทศไทย. ข้อมูลอัตราแลกเปลี่ยน. ค้นเมื่อ 27 มกราคม 2556, จาก

<http://www.bot.or.th>

มหาวิทยาลัยรามคำแหง จ.สงขลา